

Sygn. akt II Ca 898/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jarosław Tyrpa (sprawozdawca)

Sędziowie: SO Lucyna Rajchel

SO Barbara Kursa

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2018 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku R. C.

przy uczestnictwie K. C.

o zezwolenie na złożenie świadczenia do depozytu sądowego

na skutek apelacji wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 21 lutego 2018 roku, sygnatura akt: I Ns 55/18/S

postanawia:

I. oddalić apelację;

II. stwierdzić, że wnioskodawca i uczestniczka ponoszą koszty postępowania odwoławczego związane ze swoim udziałem w sprawie.

SSO Lucyna Rajchel SSO Jarosław Tyrpa SSO Barbara Kursa

UZASADNIENIE

Wnioskodawca R. C. wniósł o zezwolenie na składanie przez siebie, począwszy od 1 grudnia 2017 r., do depozytu sądowego kwot po 800 zł miesięcznie zasądzonych od niego na rzecz wierzyciela K. C. tytułem zabezpieczenia roszczenia o alimenty na czas trwania procesu o rozwód, płatnych do rąk A. C. w terminie do 10 każdego następującego po sobie miesiąca z góry. Uzasadniając wniosek R. C. podał, że przed Sądem Rejonowym dla Krakowa-Podgórze w Krakowie toczy się sprawa z powództwa prokuratora o zaprzeczenie ojcostwa wnioskodawcy względem małoletniej K. C.. Zdaniem wnioskodawcy to, że toczy się sprawa o zaprzeczenie ojcostwa z powództwa prokuratora jest wystarczającą podstawą do stwierdzenia, że powstał spór, czy K. C. jest rzeczywiście wierzycielem R. C. w zakresie alimentów. W konsekwencji zachodzi podstawa do uwzględnienia wniosku na podstawie art. 467 pkt 3 k.c. Jeżeli bowiem powództwo o zaprzeczenie ojcostwa zostanie uwzględnione, a zatem zostanie potwierdzone, że R. C. nie jest ojcem biologicznym dziecka, odpadnie podstawa do zasądzenia od dłużnika alimentów na rzecz małoletniej.

Uczestniczka reprezentowana przez przedstawicielkę ustawową matkę A. C. nie zajęła stanowiska sprawie (doręczenie w trybie art. 139 k.p.c.).

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 21 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy oddalił wniosek wnioskodawcy (pkt I) i stwierdził, że wnioskodawca ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie (pkt II). Uzasadniając powyższe Sąd przywołał treść art. 467 k.c. oraz art. 693¹ k.p.c., wskazując, że w jego ocenie nie zostały spełnione przesłanki wskazane w art. 467 pkt 3 k.c. Sąd Apelacyjny w Krakowie w postanowieniu z dnia 14 marca 2017 r. (I ACz 224/17) prawomocnie stwierdził, że R. C. jest zobowiązany do łożenia na utrzymanie małoletniej K. C. kwoty 800 zł miesięcznie na czas trwania sprawy rozwodowej XI C 264/14. Nie ma zatem żadnych wątpliwości, że wierzycielem – w świetle powołanego postanowienia – jest małoletnia K. C.. To, że toczy się aktualnie sprawa o zaprzeczenie ojcostwa R. C. względem małoletniej K. C. nie oznacza, że powstał spór o to, kto jest wierzycielem w rozumieniu art. 467 pkt 3 k.c. Nie ma przecież sporu o to, kto jest uprawniony do odbioru świadczenia od zobowiązanego R. C.. W niniejszej sprawie wnioskodawca R. C. w istocie kwestionuje swój obowiązek do płacenia alimentów na rzecz małoletniej, wskazując, że jeżeli zostanie zaprzeczone jego ojcostwo wyrokiem sądu rodzinnego w sprawie III RC 713/15/P, to alimentami na rzecz małoletniej zostanie obciążony biologiczny ojciec dziecka, a nie wnioskodawca. Wątpliwości nie dotyczą zatem osoby wierzyciela, ale istnienia zobowiązania po stronie wnioskodawcy, a to oznacza, że nie zostały spełnione przesłanki z art. 467 pkt 3 k.c. W konsekwencji Sąd wniosek oddalił orzekając równocześnie o kosztach postępowania na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego postanowienia wniósł wnioskodawca, zaskarżył je w całości, zarzucając mu naruszenie art. 467 pkt 3 k.c. poprzez błędną jego wykładnię, polegającą na przyjęciu, że: istnienie prawomocnego postanowienia zabezpieczającego alimenty dłużnika na rzecz wierzyciela wyklucza możliwość złożenia świadczenia do depozytu sądowego, mimo powstania - wskutek złożenia przez Prokuraturę Rejonową Kraków-Podgórze pozwu o zaprzeczenie ojcostwa dłużnika względem wierzyciela - wątpliwości co do tego, kto faktycznie jest, czy powinien być wierzycielem lub dłużnikiem w ramach stosunku zobowiązaniowego wynikającego z obowiązku alimentacyjnego, powstanie sporu, kto jest dłużnikiem, nie jest równoznaczne z powstaniem sporu, kto jest wierzycielem.

W oparciu o tak przedstawione zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości poprzez orzeczenie zgodnie z wnioskiem o zezwolenie na składanie przez dłużnika R. C., przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego oraz o zasądzenie od wierzyciela na rzecz dłużnika zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych, jak również zasądzenie od wierzyciela na rzecz dłużnika zwrotu kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienia albowiem rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe.

W świetle art. 467 k.c. poza wypadkami przewidzianymi w innych przepisach dłużnik może złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego jeżeli wskutek okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności, nie wie, kto jest wierzycielem, albo nie zna miejsca zamieszkania lub siedziby wierzyciela; jeżeli wierzyciel nie ma pełnej zdolności do czynności prawnych ani przedstawiciela uprawnionego do przyjęcia świadczenia; jeżeli powstał spór, kto jest wierzycielem; jeżeli z powodu innych okoliczności dotyczących osoby wierzyciela świadczenie nie może być spełnione.

Zgodnie z art. 693¹ k.p.c. w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione. W literaturze trafnie jednak zwrócono uwagę (por. Jacek Gudowski Kodeks postępowania cywilnego Komentarz, Część pierwsza Postępowanie rozpoznawcze, Część druga postępowanie zabezpieczające, Tom 3, LexisNexis, Warszawa 2009 str. 429 i powołana tam literatura), że zwrot „nie bada

prawdziwości” nie oznacza, iż w postępowaniu depozytowym w ogóle nie prowadzi się postępowania dowodowego. Podkreśla się przy tym, że sąd ma obowiązek dokonać właściwej oceny prawnej, a więc ewentualnie ustalić, że twierdzenia zawarte we wniosku nie stanowią podstawy złożenia świadczenia do depozytu.

Przedstawione przez wnioskodawcę okoliczności nie uprawniają do przyjęcia, by żądanie złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu było prawnie uzasadnione. Z twierdzeń wniosku nie wynika, by zaistniała którakolwiek z przesłanek uprawniających go do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu, określona w art. 467 k.c., w szczególności ta, którą wymienia wnioskodawca, co słusznie wskazał Sąd pierwszej instancji. Fakt toczącego się postępowania w przedmiocie zaprzeczenia ojcostwa nie niweczy wydanego tytułu wykonawczego zobowiązującego wnioskodawcę do świadczeń alimentacyjnych na rzecz uczestniczki. Orzeczenie stwierdzające ten obowiązek jest prawomocne i zarówno strony jak i Sąd w niniejszym postępowaniu jest nim związany (art. 365 § 1 k.p.c.).

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. O kosztach orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

SSO Lucyna Rajchel SSO Jarosław Tyrpa SSO Barbara Kurska